

[מרגש: הנב' רחל הבר תה' אשת הרוב אברהם ישבהו הבר צצ'ל בפרקיו יומן מהחין ארוכי המעש]

86. אור של תקווה

"את עוד תזמין אותי להחטונה שלך", שמעתי את בעלי אומר לה לאחר שפרקה את כאבה. "עוד תהיה בריאה למגורי בעורת ד' ואני מבטיח לך נדר", אמר והצבע על הרגל הנכבה, זו המאוד לא אטרקטיבית לריקדים בחתונות, "שמעם הרגל הזאת ארך יותר בחתונתך שלך. בוגא העת תשלחו אליו את הבחרון המיעוד, שאספר לו במה זה...".

בחחוורה חיכתה עיניה נצחו בברך חדש של תקווה. לאחר שעלה ארכיה של שיחה יצאו הוריה והיא ברגליהם קלות יותר, שניגנו של תקווה מותגן בלבם. והתקווה התגשמה. לאחר תקופה וcinco לראותה מושתלת בראיה ב",ה,

שנים החלפו מאזו ואנו המשכנו לשומר על קשר עם בני משפחתה. כאשר הגיעו הבחרורה לפפרקה, בעלי אכן היה מעורב בכמה הצעות שיידן, אך לדעון לב, הוא נפטר לפני שהסיפור הסתיים.

לפניה כשתה, בתקופה בה הקורונה צמצמה את רשימות המזומנים למיניהם, קיבלתי טלפון. אימהה של הבחרורה הייתה על הקו. קולה רעד ואני הקשบทי, "לא התי מתריחה אותך להגיע מירושלים, אבל את בטח רוצה לפגוש את בעלך", היא אמרה.

לפגוש את בעליך? צמרמורת אזהה כי הוא הרי נמצא כבר בעולם שכלו טוב...

"כו, הכת שלנו מחתנת השבע ובעל הבטיח, הבטיח, שהוא יבוא לחתונתך. הוא יהיה שם. אין לנו ספק שהוא ישמח איתנו מעולם האמת וירקוד בחתונתך, ואם הוא מגיע, גם את צריכה לבוא, לא?"
הזמנתי מוניות ונשעתי אל מחוץ לעיר להשתתף בחתונת המיוונית הזה. והוא היה חזואה מרוממת, אחרת מכל מה שהכרתי, גבואה מכל מה שחוויות. כל כך הרבה פעמים שאלתי את הרוב מי יחתון איתי", שיתפה אותו הכלכלה ברגע של גילוי לב, "הרוב תמיד הקשיב לי ואמר שאני יכול להיות רגועה. תפנני אליו לבורו בשידוכים", אמר, "אני מחהה לראות מי היא הזוכה". אז נכנן שהחתן לא הספיק לבור עלי אצל הרוב, אבל תראי כמה זכייתנו ומה קיבלה".

ראיתי את החתן ווקד בתוך מעגל, מוקף בחברים ובבני משפחה, ודעתינו שגם בעליך רוקד שם אתם.

שנת תשע"א

לעורר תקווה במקום בו נראה שהיא נעדרת זהה אומנות נפש של כל אדם זוכה לה. לטעת תקווה בלבו של יולד הנמצא כבר שלוש שנים בטיפול דיאליזה וудין לא נמצא לו תורם, ומושימה שיש להזות אמין כדי להלך על החבל הדק הזה. איך ניתן לעורר תקווה בילד כזה? למה עוד נותר לו ל��ות? מה עשוי לעודד אותו? מה יזרום לו להאמין שהעתיד יהיה טוב יותר?

"איך אתה מצליח?" שאלתי את בעלי ערב אחד לאחר שזוג הורים ובן עזב את ביתנו. ראיתי אותם, שנכנסו היו עיניהם כבירות וכשיצאו וילך בהן אור של תקווה.

"ראשית, אני לא מטיה", השיב בעלי בפשטות, "מגיינים אליו חולים במצבים לא פשוטים. הם יודעים שסוג הדם שלהם יותר נדיר או שרמת הנוגדים גבוהה ומצוצמת את האפשרויות. אם אומר להם שהכל בסדר ושאין כל בעיה, הם יחשבו שאני לא רואה את הקשי שלהם ושהאני חווית את ההתמודדות. רק מדבר אולי דברים בעלמא, לא חכמה לפזר הבטחות במקום שאין להן כיסוי".

"אז מה כן?" הקשתי.

"אני מכיר אותך, מכיל את הכאב ומוריך את הקשי על ידי חיוך בברבי אמונה. אני מזכיר להם שם שדי כל יכול. סוג דם, רמת נוגדים או מצב גופני אינם מתקשרים עליון, שום מצב אינו מרכיב עבור בורא עולם. בד בבד עם האמונה אני מבטיח את מה שאני באמת מתחoon לקיים בילנד - לעשות כל מאמץ כדי לאתיר תורם בקרובה, ועד אז לחתולים יד במסעיהם עוברים".

זה היה המתוון של בעלי להציג אש של תקווה בלבבות (ובכליות...) ולא ידעתني איזו, שבשיטה התמיימה שלנו הוא מצד' אוטי בטיפ שימושי וחינוי לתקופה בה אמשיך לבדי בתפקיד. בשיחת התקווה הבאה שלו נכחתי גם אני. הייתה זו בחורה צעירה שהגיעה אלינו כשהיא מלאה בהורה. היא חולת כלות ומטופלת בדיאליזה, קשה לה, בקושי שורדת. האם יש דבר נוסף שאפשר לעשות עבורה חוץ מאיתור תורם כליה? בטוח שיש, מתחת לחתון.

אנשים גדולים בדור

נושא השידוכים בכלל וшибודים של מושתלי כליה בפרט, העסיק מאוד את בעלי, והוא התיחס אליו במסירות מופלאה. שעות ארוכות מסדר יומו הושקעו בשיחות עם מוחותנים פוטנציאליים כדי להסביר ולפשט את עניין ההשתתלה. תמיד שמחה לחלוק את הידע העצום שצבר, לסייע ולענות על כל שאלה, וכאשר הגיעו הדברים לכדי שידוכים הקדיש שעות שיחה ארוכות כדי להבהיר הכל. אני זוכרת נסעה אחת שברגע בו יצאנו מabit החולמים 'בלינסון', התקבלה שיחה אחרת, ורק לאחר שהגענו לביתנו שבירושלים (כולל פקקי תנועה עמוסים שהיו לאורך הדרך) היא הסתימה. מושתלי כליה לחזור לחיים בראים ורגלים כאחד האדם ב"ה ואת הבשורה הוז השתדל בעלי להפיץ לכל מי שהנושא רלוונטי עכboro. הייתה תמיד במלוטו!

